

ADVOKAT
BJØRN HOVSTAD

M.N.A.

Kontrollutvalget i Røros kommune

Postboks 125
7291 STØREN
Tel: (+47) 950 70 849
E-post:hovstad@gauldalsadvokatene.no

Vår ref (bes oppgitt ved svar)
25-02703

Deres ref

Dato
02.12.2025

LANDBRUKSKONTORETS SAK 026/25, AVSLAG PÅ SØKNAD OM DELING AV GNR 37 BNR 3 I RØROS

Jeg viser til landbrukskontorets brev datert 14.11.25 hvor kontorets vedtak ved behandlingen av klagen over vedtaket i sak 015/25 ble meddelt. Vedtaket lød slik:

«Med hjemmel i jordloven §§ 1 og 12 opprettholder Røros kommune sitt vedtak om avslag på søknad om fradeling og delvis bruksrasjonalisering av driftsenheten Sundet GID 37/3 i Røros kommune. Det framkommer ingen nye momenter i klagen som gir grunn til å ta klagen til følge. Klagesaken oversendes Statsforvalteren i Trøndelag for endelig avgjørelse.»

Det er neppe noen tvil om at det er rom for å fatte et slikt vedtak innenfor den skjønnsmarginen jordloven trekker opp, men det er ikke dermed sagt at det er umulig å komme til andre konklusjoner innenfor lovens ramme, eller at resultatet vedtaket innebærer er det beste.

Landbrukskontoret begrunner sitt vedtak i saken med at den vil skape presedens i henhold til Røros kommunes landbruksplan. Det vil si at den har prinsipiell betydning for andre som ønsker å kjøpe tilleggsareal til sine eiendommer for å trygge egen eksistens som gårdsbruk.

Røros kommune har gjennom sin landbruksplan blant annet satt som mål at eksisterende landbrukseiendommer skal kunne eie mer av den jorda de driver. Landbrukskontorets vedtak ser ut til å fullstendig neglisjere dette målet ved utøvelsen av det skjønn som må gjøres innenfor jordlovens rammer og under hensyn til lovformålet, som blant annet fremgår av jordlovens § 1 annet ledd; «*Arealressursane bør disponerast på ein måte som gir ein tenleg, variert bruksstruktur ut frå samfunnsutviklinga i området og med hovudvekt på omsynet til busetjing, arbeid og driftsmessig gode løysingar*».

Kommunens uttalte mål om at leiejordandelen skal reduseres passer godt inn i dette. Kommunen har imidlertid neppe mange virkemidler til å kunne påvirke slike forhold, bortsett fra nettopp å praktisere utøvelsen av forvaltningsskjønnet, innenfor lovverkets rammer, på en slik måte at det bidrar til en

utvikling i riktig retning. Det er derfor som en føring for skjønnsutøvelsen man må se den politisk vedtatte planen.

Når landbrukskontoret helt har sett bort fra slike føringer, og kun basert sin beslutning på generelle betraktninger fremfor en konkret og realistisk forståelse av de faktiske forhold, er det grunn til å stille spørsmål ved om administrasjonen har gjennomført sin plikt til å etterleve politiske vedtak.

Det er videre vanskelig å finne det forenlig at det på den ene siden brukes som et moment i begrunnelsen at saken er så spesiell og avgjørende at den kan skape presedens (underforstått uønsket sådan), mens det samtidig uttales at saken er så kurant at den ikke trenger å gjennomgå politisk behandling.

Det vil på denne bakgrunn være naturlig at denne saken blir behandlet av det rette politiske organ. Det bes derfor om at kontrollutvalget krever at denne saken sendes formannskapet for behandling da den er av prinsipiell betydning.

Med hilsen



Bjørn Hovstad

Advokat

hovstad@qauldalsadvokatene.no

Kopi: Statsforvalteren i Trøndelag